

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
83/16. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2016. július 28.

A C-294/16. PPU. sz. ügyben hozott ítélet
JZ kontra Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście

Az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamnak a végrehajtó tagállamban fogva tartásban töltött időtartam beszámítása érdekében vizsgálnia kell, hogy az érintett személlyel szemben az ez utóbbi tagállamban foganatosított intézkedések szabadságelvonó hatásúak-e

A mozgás elektronikus karkötővel való nyomon követésével társuló napi kilenc órás házi őrizetnek főszabály szerint nincs ilyen hatása

A Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Łódźi kerületi bíróság, Łódź belvárosa, Lengyelország) 2007. március 27-i ítélete három év két hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte JZ-t. Mivel JZ kivonta magát a lengyel igazságszolgáltatás alól, európai elfogatóparancsot bocsátottak ki ellene. 2014. június 18-án az Egyesült Királyság hatóságai ezen európai elfogatóparancsot végrehajtva letartóztatták JZ-t.

2014. június 19-től 2015. május 14-ig a 2000 font sterling (GBP) összegű óvadék ellenében szabadlábra helyezett JZ-t arra kötelezték, hogy 22.00 és 7.00 óra között – mozgásának elektronikus nyomon követése mellett – az általa megadott címen tartózkodjon. JZ-t ezen túlmenően arra kötelezték, hogy jelentkezzen a rendőrkapitányságon, továbbá megtiltották számára, hogy a külföldre utazást lehetővé tevő okmányokat kérjen, valamint arra kötelezték, hogy folyamatosan tartson magánál egy bekapcsolt és üzemképes állapotban lévő mobiltelefont. Ezen intézkedéseket az érintettnek a lengyel hatóságok részére történő, 2015. május 14-i átadásának napjáig alkalmazták.

JZ kéri a lengyel bíróságtól azon időtartam beszámítását a rá Lengyelországban kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe, amely alatt az Egyesült Királyságban házi őrizetben volt, illetve mozgását elektronikusan nyomon követték. E tekintetben az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározatra¹ hivatkozik, amely többek között úgy rendelkezik, hogy az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam az említett elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságelvonás teljes időtartamába.

E nemzeti bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a „fogva tartás” fogalma a végrehajtó tagállamnak az elfogatóparancs által érintett személy mozgásának elektronikus nyomon követésével párosuló házi őrizetben megnyilvánuló intézkedéseit is magában foglalja-e.

A mai napon hozott ítéletében a Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a kerethatározatban szereplő „fogva tartás” fogalma önálló uniós jogi fogalom, amelyet az Európai Unió területén egységesen kell értelmezni.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy az a kötelezettség, hogy az érintett személy által a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságelvonás teljes időtartamába be kell számítani az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás időtartamát, az alapvető jogoknak tiszteletben tartására vonatkozó általános célkitűzést hivatott konkretizálni, fenntartva az érintett

¹ Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002 L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.)

személynek a szabadsághoz való jogát, valamint az arányosság elvének a büntetések alkalmazása vonatkozásában való hatékony érvényesülését.

A kerethatározat ugyanis annak előírásával, hogy azt a teljes időtartamot be kell számítani, amíg az elítéltet a végrehajtó tagállamban fogva tartották, biztosítja, hogy e személynek végső soron nem kell olyan időtartamot fogva tartásban töltenie, amely összességében – mind az európai elfogatóparancsot végrehajtó, mind az azt kibocsátó tagállamban – meghaladná a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetés időtartamát.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy nem lehet úgy értelmezni a kerethatározatot, mint amely annak előírására korlátozódik, hogy az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam kizárólag az említett elfogatóparancsot végrehajtó tagállamban szabadságvesztésben töltött időtartamokat számítsa be, kizárva azon időtartamokat, amelyek során más, a végrehajtandó szabadságvesztés hatásához hasonló hatású szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmaztak.

A kerethatározat értelmében vett „fogva tartás” fogalma nem szabadságkorlátozó, hanem szabadságelvonó intézkedést jelent, és a szabadságvesztésen kívül minden olyan, az érintett személlyel szemben fogatosított intézkedésre vagy intézkedések összességére vonatkozik, amely fajtájánál, időtartamánál, hatásainál és végrehajtási szabályainál fogva a szabadságvesztéshez hasonló módon fosztja meg az érintett személyt a szabadságától.

Következésképpen az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságügyi hatóságának vizsgálnia kell, hogy az érintett személlyel szemben a végrehajtó tagállamban fogatosított intézkedések a szabadságelvonással azonos megítélés alá esnek-e, és ezért „fogva tartásnak” minősülnek-e. Ha ezen igazságügyi hatóság e vizsgálat keretében ilyen következtetésre jut, a kerethatározat előírja, hogy a szabadságelvonás időtartamába be kell számítani azt a teljes időtartamot, amely folyamán ezen intézkedéseket alkalmazták.

A jelen esetben, noha a JZ ellen az Egyesült Királyságban fogatosított intézkedések bizonyosan korlátozzák a mozgásszabadságát, ezek főszabály szerint nem olyan mértékben kényszerítő jellegűek, hogy szabadságelvonó hatásúak lennének, és hogy ekképpen a kerethatározat értelmében vett „fogva tartásnak” lehetne azokat minősíteni.

Mindazonáltal, mivel a kerethatározat az európai elfogatóparanccsal érintett személy alapvető jogai tekintetében minimális szintű védelem előírására korlátozódik, nem zárja ki azt, hogy az elfogatóparancsot kibocsátó tagállam igazságügyi hatósága kizárólag a nemzeti jog alapján beszámíthassa a szabadságelvonás teljes időtartamába azon időtartam egy részét vagy egészét, amely során e személlyel szemben a végrehajtó tagállamban nem szabadságelvonással, hanem szabadságkorlátozással járó intézkedéseket fogatosítottak.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499